26/02/2020

Нови свештеник у Митрополији загребачко-љубљанској

Његово Високопреосвештенство Митрополит загребачко-љубљански г. Порфирије служио је 23. фебруара 2020. године, у Недељу месопусну, свету архијерејску Литургију у храму Светих Кирила и Методија у Љубљани.

Саслуживали су свештеници љубљанског храма, јереј Сава Косојевић из Марибора и ђакони Александар Лукић из Загреба и Угљеша Пилингер из Вараждина, кога је
Митрополит том приликом рукоположио у чин презвитера.

-Ми често живимо као да ћемо живети заувек, иако видимо да све око нас врло убедљиво показује да свако ко се родио има и свој крај и да све што има свој почетак одлази са овога света. Несвесно одбацујући од себе ту спознају, ми најчешће живимо као да је то нешто што се дешава само другима, а ми

ћемо смоћи снаге, имаћемо памети и бићемо способни да избегнемо тај крај, оно што је неизбежно и оно чему нико није избегао. Али тај крај, који се зове одлазак са овога света, није претварање у апсолутно ништавило, није претварање у апсолутно небиће. Тај крај, који се зове смрт, само је пролаз, само један догађај на путу од тренутка нашег рођења до другог доласка Христовог и свеопштег васкрсења, беседио је митрополит Порфирије и додао:

-У том васкрсењу ми ћемо заиста бити васпостављени, наше личности у потпуности, и телом и душом, биће оно што јесу, и оно што смо сазидали и изградили у себи у оквиру свог историјског живота,. С тим ћемо онда стати пред Господа, а Он ће се тада појавити као велики и добри и праведни судија. И онда, не само као судија него и као свезнајући Бог, гледајући у наше душе, некима ће рећи: 'Дођите с десне стране мени и уђите у славу и радост господара свога', а другима ће рећи да иду на друго место далеко од Њега, јер су већ својим животом показали и одредили себи то место удаљености. А шта је то што ће бити мера и критеријум по којем ће се знати ко којем месту припада? У причи коју смо данас чули, Господ открива и потврђује да је то љубав – али не љубав као апстрактна емоција, него љубав као конкретан живот, живот у заједници, љубав као наш однос, конкретан и практичан однос према другом човеку, према ономе који се зове ближњи. А та љубав се пројављује кроз конкретне поступке и дела.

-Та љубав, то јест добро или лоше које смо чинили и чинимо једни према другима, је истовремено и наш поступак у односу на Бога. Јер кад вређамо једни друге, кад осуђујемо једни друге, кад оговарамо и клевећемо једни друге, све то ми чинимо Господу, јер Његова је заповест да волимо једни друге безусловно. Чак и онда када ме други вређа и чини ми неправду, Господ ме позива да га волим, да му укажем љубав, да му чиним добро, јер чинећи њему добро, ја заправо испуњавам заповест Божију, а то значи да чиним добро самоме Господу, заправо чиним добро и самоме себи у крајњој инстанци, речи су митрополирта Порфирија.

spc.rs